

gyndte at arbejde med de forsorgsmæssige problemer i forbindelse med prostitution, og 3 ½ år efter, at det blev pålagt udvalget at overveje hensigtsmæssigheden af § 199 — afgivet nogen betænkning om spørgsmålet.

Lovforslaget har til formål at modernisere reglerne vedrørende prostitution og løsgænger, navnlig således at den indirekte kriminalisering af selve prostitutionen ved løsgængerbestemmelsen i § 199 forsvinder. Bestemmelsen fungerer som et middel til at etablere kontakt med et forsorgsklientel. Forslagsstillerne kan dog ikke acceptere, at man bruger straffeloven, når man ønsker at hjælpe og ikke at straffe. Samtidig foreslås bestemmelsen i § 197 om betleri samt løsgængerbestemmelsen i § 198 om den, der som følge af lediggang falder det offentlige til byrde, forsømmer sine underholdspligter m.v., ophævet. Forslagsstillerne foreslår også § 233 om den, der krænker blufærdigheden ved at opføre sig til utugt m.v., ophævet, idet den almindelige regel om blufærdighedskrænkelser i § 232 og reglerne i politivedtægterne må antages at indeholde tilstrækkelig beskyttelse.

Endelig stiller forslagsstillerne forslag om en mindre kriminalisering af de personer, der har forbindelse med prostitutionen, f. eks. værelseudlejere, mellemænd, alfonser. (Paragrafferne 228 og 229). Forslagsstillerens hovedsynspunkt er, at man kun bør straffe den, der søger at opnå en økonomisk fordel ved at udnytte de prostituerede. Den mand, der ikke har tilskyndet den kvinde, han lever sammen med, til at søge indtægter ved prostitution („den passive alfons“), skal ikke kunne straffes.

Forslagsstillerne har ikke anset det for hensigtsmæssigt at afvente kriminalforsorgsudvalgets betænkning om prostitution. Udvalget har først og fremmest til opgave at beskæftige sig med den forsorgsmæssige side af sagen, og selv efter udvidelsen af kommissoriet i 1967 strækker kommissoriet sig, for så vidt angår prostitution, ikke ud over § 199.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser.

Til nr. 1.

I vore dage anvendes betleribestemmelsen praktisk talt ikke. Da desuden politivedtægten yder borgerne tilstrækkelig beskyttelse mod de små ulemper, som kan være forbundet med betleri, foreslås det, at straffelovens bestemmelse herom ophæves.

Til nr. 2.

Bestemmelsen har ingen praktisk betydning og stemmer ikke med et moderne velfærdssamfunds opfattelse af sociale problemer.

Til nr. 3.

Det er almindeligt kendt, at bestemmelsen i praksis alene anvendes over for prostitution. Efter forslagsstillerens opfattelse udgør prostitutionen ikke en så stor ulempe for samfundet, at der er tilstrækkelig grund til en kriminalisering. Det skal erkendes, at bestemmelsen efterhånden ikke mindst fungerer som middel til at etablere kontakt med et forsorgsklientel. Men forslagsstillerne kan ikke acceptere, at man bruger straffeloven, når man ønsker at hjælpe og ikke at straffe. Set som straffebestemmelse har § 199 desuden den uretfærdige virkning, at den kun rammer de dårligst stillede blandt de prostituerede, mens den bedre begavede del forstår at omgå straffeloven.

Når man skal give en rationel forklaring på, at det kun er de prostituerede, der ikke har et andet erhverv, der straffes — nemlig for ikke at søge et sådant erhverv — så begrundes det med, at de i højere grad er udsat for socialt forfald. Betragtningen er ret tvivlsom, da der sikkert i ret stor udstrækning er tale om, at de erhverv, som de prostituerede med lovligt erhverv påberåber sig, er fiktive; og selv i det omfang, det måtte være rigtigt, er det ikke en sondring gående ud på, om noget er strafværdigt, men en sondring af rent social og forsorgsmæssig karakter.

Til nr. 4.

Ved den foreslåede affattelse af § 228 udelades stk. 1, der omhandler rufferi. I det omfang der bør straffes, når nogen forleder en anden til prostitution, og når nogen holder bordel, vil det falde ind under den foreslåede affattelse af § 229, hvor det afgørende er, at der er tale om udnyttelse for vindings skyld af en andens prostitution.

Bestemmelserne i stk. 2 opretholdes. Ordet „kønslig usædelighed“ foreslås dog erstattet med „prostitution“. Der findes to bestemmelser i stykket. Dels en bestemmelse om den, der bistår en person under 21 år til at søge erhverv ved prostitution, dels en bestemmelse om „hvid slavehandel“. Den sidste bestemmelse indeholder også en 21 års aldersgrænse. I begge tilfælde foreslås aldersgrænsen nedsat til 20 år i overensstemmelse med nedsættelsen af myndighedsalderen fra 21 år til 20 år. Straffelovens rufferi-, alfonseri- og prostitutionsbestemmelser i paragrafferne 228, 229 og 199 antages at kunne anvendes på kønsakter, der iværksættes med henblik på fotografiering. Bestemmelsen i § 228, stk. 2, om den, der bistår en person under 21 år i at søge erhverv ved prostitution, vil derfor medføre, at producenten af pornofilm vil kunne straffes, såfremt modellen er under 21 år og der er tale om mere regelmæssig